

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

»Katerega rodu si?»

»Tonkawa.«

»Tonkaw —?« se je režal cornel. »Torej k ti-stemu rodu spadaš, ki se boji vsake mačke, razumeš, vsake mačke, pa če je tudi mačica!

S takimi ljudmi opraviš čisto na kratko! Torej, boš pil?» je pridjal grozeče.

»Ne pijem ognjene vode.«

»Ognjena voda« pomeni v izrazoslovju Indijan-
cev žganje.

Mirno je odgovarjal. Cornel pa je zamahnil in mu dal krepko zausnico ter kričal nad njim:

»Tule imaš plačilo za žalitev, rdeči strahopet-
než! Drugega maščevanja nisi vreden! Prenizkoten
si mi!»

V hipu sta bila Indijanca vsa drugačna, njuna
krotkost in pohlevnost je izginila, kot da je upihnje-
na. Mlajšemu je šinila roka pod odejo, najbrž je segel
po orožju. Obenem je bistro pogledal po očetu, kaj
bo storil.

Starejšemu se je spremenil obraz, da ga skoraj
poznati ni bilo več. In zrastle je, se je zdelo, za celo
glavo, v obeh se mu je grozeče zablistalo, vse mišice
so bile napete, vsak hip, se je zdelo, bo planil.

Pa le za trenutek je trajala sprememba. In spet
mu je upadlo telo, vkup je zlezal, povsili oči in na
obraz mu je legla ponižnost in skromnost.

Vsega tega rdečelasi ni opazil.

»No —!« je izzival. »Kaj porečeš k taki zauš-
nici?»

»Hvala!« je dejal Indijanec skromno.

»Takó —? Všeč ti je —? No, če so ti zausnice
všeč, — saj ti lahko še postrežem!»

Spet je zamahnil.

»Tule imaš!»

Več ni povedal. Tudi zadel ni Indijanca.

Ta se je namreč po bliskovo umaknil in izzival-
čeva roka je trdo zadela po deskah omare. Votlo je
zabobnelo.

Pa zgodilo se je še nekaj drugega, kar je ves
položaj nepričakovano preokrenilo.

V omari je ostro, kratko zarenčalo, neka žival
je pihala, kakor piha razdražena mačka, in renčanje
je narastlo v divji, grozen krik ter se končalo s takim
silnim, grmečim tuljenjem, da se je zdelo, vsa ladja
se je stresla od strašnega glasu.

Cornel je odskočil, izpustil kozarec in v smrtnem
strahu kričnil:

»Za božjo voljo —! Kaj je to —? Kaka žival pa
tiči v omari —? Ali je dovoljeno voziti divje zverine
na osebnem parniku —? Kar kap bi zadela človeka
od strahu —!»

V čudnem nasprotju je bil njegov strah z nje-
govim bahavim obnašanjem —

Strah pa je popadel tudi druge potnike. Vse je
plašno šinilo okoli in kričnilo.

Le štirje niso trenili, črnobradati, ki je sedel na
prednjem krovu, orjak, ki ga je nameraval cornel
povabiti na drink, in pa Indijanca. Tem vsaj je bilo
videti, da ne poznajo strahu.

Iz kabine so privreli zaspani gospodje in dame.
Prestrašeno so kričali, vse je bilo zmedeno.

Izbrano oblečen človek srednjih let se je ril sko-
zi plašno gnečo, stopil pred potnike in pravil pomir-
jajoče:

»Saj ni nič, spoštovani gentlemani in dame! Sa-
mo panter je, majhen panterček, ljubčkan panterček!
Le da je črn, črn je, moja gospoda!»

»Kaj —? Črn panter —?« je vreščal majhen mo-
žič z velikimi očali na nosu. Poznalo se mu je, da se
bolje razume na knjige ko na divjad. »Črn pan-

ter —? Najnevarnejša zverina —! Večji in daljši je
ko lev ali tiger —. Iz same krvoločnosti trga in mori
ljudi in živali —!»

Pogledal je po sopotnikih, kako je učinkovalo
njegovo znanstveno predavanje. Pa nihče se ni zme-
nil za njega.

Obrnil se je k izbrano oblečenemu.

»Koliko pa je star?»

»Samo tri leta, sir! Ni starejši.«

»Samo —?« se je zgrozil možic. »Samo —? Tri
leta so pri vas za tako žival, samo tri leta —? Ali
ne veste, da je črn panter s tremi leti že dorastla
roparica —?»

O Bog —!« je vil roke. »Taka nevarna žival je
na krovu —? S tako zverino potujemo na eni in isti
ladji —?»

In strogo je nagubal čelo.

»Povejte, po čigavi odgovornosti je prišel tale
črni panter na naš krov? Kdo je dovolil tak škan-
dal?»

»Na mojo odgovornost je bil vkrcan, na mojo,
sir!« je dejal izbrano oblečeni.

»Kdo pa ste pravzaprav?»

Vljudno se je mož priklonil družbi, ki se je na-
gnetla okoli omare.

»Dovolite, da se vam predstavim, cenjene dame
in cenjeni gentlemani! Lastnik sem slavnega cirkusa,
tvrda Jonatan Boyler, družba z omejeno zavezo. Ze
nekaj tednov gostujemo v Van Burenu. Naročil sem
za cirkus tegale črnega panterja, te dni sem prejel
obvestilo, da je prispel v New Orleans, pa sem se
podal s svojim najizkušenejšim krotilem na pot, da
ga prevzamem in odpremim v podjetje.

Kapitan tegale izvrstnega parnika mi je — seve-
da le za izredno visoko odškodnino — dovolil, da
smem žival vkrcati na njegov krov. Pa stavljam po-
goj, da potniki ne smejo zvedeti, v kaki družbi potu-
jejo. Zato sem krmil panterja vsikdar le ponoči in mu
— by god! — vsako noč dal celo tele, da bi se do
sitega našel in prespal dan v lenobi in sitosti. In bi
tudi nihče ne bil zvedel za njega. Ampak seveda —
če s pestmi bijete po omari! Tako obnašanje še črn
panter zameri, prebudil se je in se oglašil.

Upam pa, da mi cenjena gospoda ne bo zamerila
navzočnosti črnega panterja. Saj vas prav nič ne bo
motil!»

Mož z očali je krilil z rokami.

»Kaj —? Ne bo motil —? Ne zamerimo vam ga
naj ne —? Reči moram, da kaj takega še živ človek
ni zahteval od mene —! Na eni in isti ladji se naj
vozim s tako nevarno zverino —? Ne!

Pravim vam, ali pojde on ali pa jaz —! Izberite!
Vrzite zverino v vodo —! Ali pa postavite omaro
na suho!»

»Ampak, sir —!« je miril lastnik cirkusa. »Saj ni
nevarnosti, prav nobene nevarnosti! Le pogledajte si
tole izredno močno omaro, ki —.«

»Ah, kaj omara —!« se je razburjal možic. »Tale
omara sam razbijem, kaj šele da bi je ne razbil
panter!»

»Dovolite —!« je miroljubno razlagal lastnik.
»Dovolite, da vam povem! V tej omari tiči železna
kletka in v njej šele je panter! In tiste kletke niti
deset levov in panterjev ne more razbiti!»

»Je res —? Ne verjamem!»

»Pa si pogledajte!« je ponudil mož in sam zakrivil
nesrečo, ki se je zgodila.

»Pokažite nam kletko!»

In koj se je oglašilo dvajset trideset potnikov.
»Da! Pokažite nam kletko — pokažite nam
kletko!»

Menda niso bili toliko radovedni na železno
kletko ko na črnega panterja —.

Lastnik cirkusa je bil yankee, — pristen anglo-
saški, v »Državah« rojen Amerikanec, Nemudoma
je zagrabil priliko, da pri stvari tudi kaj zasluži. Saj
občinstva, in še radovednega, je bilo dovolj —.

(Dalje sledi.)

Izpremembra.

»Ali si že dolgo znan
s to rjavolasko?»

»Tri mesece.«

»Ona pa pravi, da so
poznata že leta dni.«

»Da, toda takrat je še
bila črnolaska.«

Umetnosti.

»Že zopet si pijan —
ravnati bi se moral po
meni! Jaz ne pijem ni-
koli alkoholnih pijač.«

»Ha, ha, ha, biti tre-
zen ni prav nobena
umetnost.«

Pri zdravniku.

»Sam ne vem, kaj jo
to, gospod doktor, da se
moja žena zadnje čase
vsak hip trese.«

»To ni nič hudega —
gre le za pripravo za
zimo, ko bo hotela ime-
ti nov kožuh.«

Kobilice

povzročile smrt 200.000
prebivalcev. Leta 1866
je napadlo afriško Al-
žirijo 50.000 ton težko
krdalo kobilice. Kobilice
so pokrajino tako
opustošile, da je pomr-
lo od lakote 200 tisoč
ljudi.

Lekarnar umoril 22
oseb.

Oblasti so aretirale
lastnika neke lekarne,
S. Millerja v Portland,
Oregon, v Združenih
ameriških državah, in
njegovega pomočnika,
ker sta odjemalcem
prodajala kot pijačo
strupen lesni alkohol,
s čimer je tekom zad-
njega časa povzročil
smrt 22 oseb. S tem
alkoholom ga je zača-
gala neka tovarna, ki
pa ni vedela, v kako
svrhu ga lekarnar upo-
rablja.

Popleskane stopnice.

Zena možu, ki je zve-
čer po svoji stari na-
vadi rad odrinil v
gostilno, da se okrepi z
vinom: »Francelj, pro-
sim te, pridi do osmih
domov, danes bomo
pleskali stopnice.«

Med tem pa je žena iz-
premenila svoj načrt in
je namesto stopnic pre-
pleskala ograjo. Moži-
ček je prilomastil do-
mov šele ob pol 12. uri
ponoči. Da ne bi poma-
zal stopnic, pleza kar
po ograji v 1. nadstro-
pje. Ko ga žena začuje,
mu zakliče: »Francelj,
kar po stopnicah pojdi,
danes smo pleskali sa-
mo ograjo.«